

KARMA

Temmuz 2026

EDITÖRDEN

Dicle Ç.

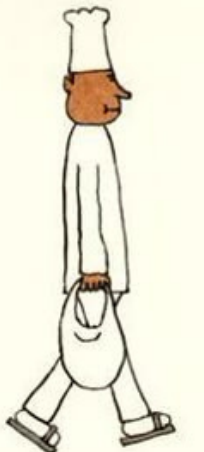
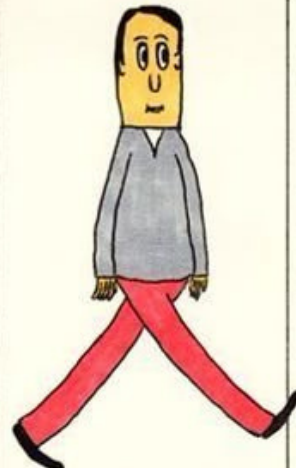
Değerli Dergi Karma okuyucuları, esenlikler!

Yılın yedinci ayı geldi çattı. Havaların kavurucu sıcağı, içimizdeki gençlik ateşinin yanmaya başlamasındaki en büyük etken. Bizler, Dergi Karma ekibi olarak bu sayıdaki tamamızı "gençlik" olarak belirledik.

Gençken yaptığımız hatalara olan bakış açılarımızdan, yaşam tarzlarımızdan ve duygularımızdan bahsettiğimiz bu sayıda dilerim kendinize ait bir şeyler bulabilirsiniz. Karmakarışık bir ekipte kendinizi bulmak pek de zor olmasa gerek!

Akademik anlamda gençlerin rahatladığı ve derin bir nefes aldıkları bir ay olsa da, sanki gençliğimizin tüm telaşını bu aya sığdırmış gibi hissederiz. Kendimizi bulmak ve yaşatmak uğruna yapmamız gerekenler, hep yaz aylarında ortaya çıkar. Bunun nedeni bir başkası tarafından baskı hissederek yapmak zorunda olduklarımızı bir kenara bırakıp kendi içimizde yanan gençlik ateşini dinlememizdir fikrimce. Ayrıca, yapmak istediklerimizi yerine getirebilmek için günlerin de yeterince uzadığını unutmayın!

Yazın getirdiği duygu sarhoşluğuyla yaptığımız minik hataları kendimize dert edinmeyi bıraktığımız, bir daha geri gelmeyecek bu yaşların tadını çıkarmayı başardığımız bir temmuz ayı olması dileğiyle, esen kalın!

İçindekiler

- 05.Gençlik Baharının Vedası
- 06.Suyun Sessizliğindeki Fısıltılar
- 07.Hata
- 08.Gençlik Arzularımız
- 09.Son Olduğunu Bilerek
- 11.Mutlu Bir Hayat
- 12.Dün ile Yarın Arasında
- 13.Genç Kızlığa, Genç Erkekliğin Bakış Açısı
- 14.Çorba Gibi Aşk
- 15.Gençliğime Söylemek İstedğim Bir Şey Var!
- 16.Sınırların Ötesi
- 17.Bu Yaz Yapabileceğiniz 7 Şey
- 19.Gençliğimin Bitmek Bilmeyen Cenazesi
- 20.Buket
- 21.Daktiloya Çekilmiş Şiirler ve "My Loneliness Is Killing Me"
- 23.İnsanın Anlam Arayışı
- 24.Bazı Kavramların Bencesi: Ayrılık
- 25.Düşsel Gençlik ve Gerçekler
- 26.Genç Kızlar ve Babaları
- 27.Ayraçlar

Künye

Genel Yayın Yönetmeni

Rumeysa Sözer

Editör

Dicle Ç.

Kapak Tasarımı

Rumeysa Sözer

Yazarlar

Defne Ufuklar

İklim Taşkeser

Sena

Azelya Doğan

Pınar Tokpınar

Lost

Meryem Erkaya

İlaydanur Kurtak

Sude Yavuz

İrem Korkmaz

Calypso

Evin Aktaş

Melike Durmaz

Ebrar Yıldırım

Betül Peri Aktaş

Ada Kalkandelen

Yusuf Toprak

Zeynep Gökçe

Utku Temiz

Çizerler

Sude Arslan

Grafik Tasarımcılar

Dicle Ç.

Ada Kalkandelen

GENÇLİK

Baharın Veda'sı

İnsan, ömrü boyunca aslında sadece iki büyük mevsimi yaşar. Diğer tüm yaşlar, tüm dönemeçler bu iki ana kıyının arasında akıp giden birer teferruattır. Bir tarafta her şeyi ilk kez görüyormuş gibi çılgınca çarpan yürek, diğer tarafta her şeyi görüp bitirmenin o ağır, yorgun sükûneti... Yaşlılık dediğimiz şey, gençliğin ceplerinde biriktirdiği hatıraları sessizce sayma vaktidir çünkü. Gençlik, bahar gibidir. Yaşarken güzeldir. Oradasındır. Andasıdır.

Mutlusundur, mutlu olmak için sebep çoktur. Yaşıyorsundur bir kere. Baharda açan çiçek gibi açarsın sen de. Her duyguyu dolu dolu yaşarsın. Sonra ikinci baharı yaşarsın. Sonbaharı.

Solarsın. Durgunlaşırsın. Soğuktur ama rüzgarı tatmışsındır. Sıcak eser her şey. soğuktur esen rüzgar.

yaşamışsındır ılık baharı. Coşmuş, ılık Tabii bu geçmişte kalmıştır artık. Artık Yaşamış, görmüş ve bitmişsindir artık.

Artık durulma zamanıdır. Dinginleşip dinlenme zamanıdır. Nasıl geçer anlamazsın. Anlatamazsın...

Çünkü yaşlılık, insanın kendi içine çekildiği o sakin limandır. Gençliğin o koşturan, yoran telaşı geride kalmış; yerini o uzak baharın tatlı hatırasına bırakmıştır. Artık ne rüzgarla kavga edecek gücün vardır ne de dünyayı değiştirmek gibi bir kaygın. Sadece susarsın. Gençlik ne kadar gürültülü ve kelimelerle doluyorsa, yaşlılık o kadar derin, o kadar bilge bir sükûnettir. Ve insan, hayatın tüm seslerini o sükûnetin içinde temize çeker. Zaman, omzundaki o ağır hırkayı bırakıp giderken arkasından bakakalırsın. Nasıl geçer, hiç anlamazsın. Anlayabilirsin belki zamanla ama kimseye anlatamazsın.

Yazar: Melike Durmaz

SUYUN SESSİZLİĞİNDEKİ FISILTILAR

Aslında yaz mevsimini sevmiyorum. Yazın tam ortasında doğmuş olmama rağmen onu hiçbir zaman sevmedim. Benim için her zaman sonbahar ve kıştı en güzel mevsimler. Yazın gelişini dört gözle bekleyen insanların da neden yazı sevdiğini hep merak ettim.

Ama benim de yazın gelmesini beklediğim bir neden var: Yüzmek. Ben son üç yıla kadar yüzmeyi bu kadar çok sevdiğimi bilmiyordum, ta ki suyun rüzgârla dalgalandığında oluşan o anlamlı fısıltıları duyana kadar...

Yüzerken başımı suyun içine soktuğumda dünyadaki herkesin sesi soluyordu, kafamın içinde dolaşan bütün düşünceler yok oluyor, geriye yalnızca tek bir ses kalıyordu: "Yapabilirim." İlk başlarda başımı suyun altına soktuğumda gerilirdim; nefes alamayacağımı ve tam o anda boğulup gideceğimi sanırdım. Oysaki ben nefesimi hep tutmuşum; günlük hayatımda da boğulana kadar hiç bırakmamışım. Ama sudayken öyle değil. Boğulacağımı hissettiğim anda kafamı çıkartıp suyun güzelliğine bırakıyorum kendimi. O akşamın sessizliğinde ağaçların rüzgârla çıkardığı sesler, kararmış gökyüzünde ayın parlaklığı, suyun dalgalanması ve benim vücuduma hafifçe çarpıp oluşturduğu o etki beni kendine bağımlı ediyor. Girdiğimde hiç çıkmak istemiyorum; bıraksalar da orada uyuyup uyansam, hiç kimsenin sözlerini dinlemeden kendimle baş başa kalsam istiyorum.

Suların dalgası bana hep pes etmememi, bırakmamam gerektiğini fısıldadı; huzuru fısıldadı ve en önemlisi yüksek çıkan gereksiz sesleri aklımdan silmeme yardımcı oldu. Belki de bu yüzden seviyorumdur onu.

Demem o ki, yazı sevmiyorum; ama yüzme zamanının gelmesini dört gözle bekliyorum. Umarım siz de sudan korkmayıp kendinizi suların fısıltısına bırakırsınız.

Yazar: Ada Kalkandelen

HA

- TA

Çocukken, yetişkinen ya da yaşlıyken kısacası hayatımızın pek çok zamanında hatalar yaparız. Ancak gençken yaptığımız hatalara olan bakış açımız çok daha farklıdır. Örneğin, bebekken yaptığımız bir hatadan sonra etrafımızdaki insanların verdiği tepkilere bakarak biz de benzer tepkiler gösteririz. Ya da yetişkinen bir hata yaparsak nasıl düzeltebileceğimize bakarız.

Ancak gençken öyle olmaz. Gençken yaptığımız hatanın sebebini ve nasıl düzeltebiliriz diye düşünmekten ziyade hata yapmış olmamıza ve gördüğümüz tepkilere odaklanırsınız. Küçük bir hatayı bile kendi içimizde büyütüp kendimizi suçlarırsınız.

Kendi kendimize bu şekilde zarar veririz. Hatta bir süreden sonra konu sadece bir hata olmaktan çıkar. Peki gerçekten de bu hatalar, kendimize bu kadar kötü davranmaya değer mi?

Hepimiz hayatımızın belli zamanlarında "Keşke yapmasaydım," diyerek iç çekmişizdir. Evet, bazen yaptıklarımızın sonucunda asla gerçekleşmesini istemediğimiz şeyler yaşanabilir. Bazı hatalardan sonra zamanı geriye almak isteriz.

Peki bu dileğimiz gerçek olsaydı ne olurdu, hiç düşündük mü?

Kendi hayatım için konuşacak olursam, geçmişte yaptığım hatalar olmasaydı şimdi yapacağım şeylerin sonucunu asla tahmin edemez, bunca bilgiye ulaşamaz ve insanları tanıyamazdım.

Hiç yalan söylemeseydim neden dürüst olmam gerektiğini bilmezdim.

Bir kez bile öfkeme yenik düşmeseydim bedelini asla öğrenemezdim.

Şu hayatta uçan kuşun bile bir sebebi varken "Keşke yapmasaydım," diyemem. Hatalar öğrenebilelim diye varlar. Hata yapa yapa öğreniyoruz.

Pişmanlıklarımız aslında sandığınızdan daha değerlidir.

Sözler, tavsiyeler... Herkes bize yapmamız ve yapmamamız gereken bir çok şey söyler. Ancak ne kadar duyarsak duyalım, yaptıklarımızın bedelini yaşamadan kusursuz biri olamayız.

Bir daha aynı hatayı yapamayacak kadar çok çekinmediğimiz sürece duyduğumuz tavsiyelere uyamayız.

Geçmişteki pişmanlıklarımız olmadan şu anda çok daha başarısız olurduk. Hatta belki de bir bebekten farksız olurduk.

Belki de artık sadece "Sınavı geçemedim," demek yerine "Çünkü yeterince çalışmadım. Bir sonraki sefer daha çok çalışacağım," diyebilmeli, neden hata yaptığımızı ve bir dahakine nasıl hata yapmayacağımızı düşünmeliyiz.

Nasıl olsa hiç hata yapmadan hata yapmamayı öğrenemeyiz.

Önemli olan yaptığımız hata değil, hatadan neler öğrendiğimizdir.

Yazar: Zeynep Gökçe

GENÇLİK ARZULARIMIZ

Gençliğimizin arzuları çoğunlukla özgürlük, başarı ve kendini ifade etme üzerine yoğunlaşır. Kimisi iyi bir meslek sahibi olmayı, kimisi de bir spor alanında başarı sahibi olmayı göz önünde bulundurur.

Aynı zamanda gençlik, duyguların da baskın olduğu bir dönemdir; en iyi arkadaşını, hayatının aşkını ve kendini bulmayı da beraberinde getirir. Hepimizin farklı hayatları, istekleri ve beklentileri vardır.

Bu dönem sadece arzularımızın üzerine değil, aynı zamanda varoluşu anlamlandırma üzerine de yoğunlur.

Bir spor, bir ders, bir etkinlik veya bir hobiye kendi parmağımızı da katmak; "Ben buradayım, bu da benim hamlem, yaşamı hissediyorum," deme şeklimizdir aslında. Bazen bu dönemde kendimizi bulma ve bize dayatılanların üzerinde ince bir çizgideymiş gibi yürürüz.

Bu çizgide hayal kırıklığı da yaşasak, en tatmin edici duyguları da yaşasak, o anlar bizi inşa eden tuğlalardır. Hiçbirimiz unutmasın ki bu kısımda yaşanan duygular, geriye dönüp baktığımızda

"İyi ki böyle hissetmişiz, iyi ki bu olay böyle olmuş," dedirtecek olaylardır.

Hayallerine, isteklerine, kalbine; onlara iyi bak ve onları diri tut. Çünkü onlar senin gelecekteki yaşam ağacın olacak. O ağaca tohum veriyorsun şu an. Gelecekte o ağacın gölgesinde huzurla dinlenirken, şimdiki cesaretinle içtenlikle gurur duyacağını hayal et.

Yazar: Betül Peri Aktaş

Sor Olduğumuzu Bilersek

Çocukken edilmiş vedalar ömrümüz boyunca yapacak olduğumuz vedaların en kolayıdır. Çünkü hayatımızın bu dönemi vedaların ne olduğunu kavrayamamak, neyin içinde bulunduğumuzu fark edememekle ilgilidir. Son kez ne zaman arkadaşlarınızla sokak arasında saklambaç oynadığınızı bilemezsiniz mesela, babanızın en son ne zaman sizi arabadan yatağınıza kucağında taşıdığınızı anımsayamazsınız, bir gün son kez sabah erkenden uyanır da kimseyi uyandırmamaya çalışarak çizgi film izlersiniz ama bunun bir son olduğunu asla bilemezsiniz.

Elbette ki hepimiz bir anda uyanıyor ve çocukluğumuzdan tümüyle vazgeçmiyoruz, önce oyuncak bebeklerimiz yataklarından; arabalarımız park alanlarından raflara kalkıyor, sonra küçülen kıyafetlerimiz küçük kuzenimize veriliyor. Çizgi film saatlerini yavaşça unutuyoruz, dört tekerlekli bisikletlerimiz bahçede tozlanıyor ve kendimizi çocukluğumuzdan uzaklaşmış buluyoruz. Bir zamanlar her teneffüste peşinden koştuğumuz oyunlar yerini sınav sohbetlerine bırakıyor; duvarlarımızı süsleyen çizgi film karakterleri yavaş yavaş sökülüyor, yerlerine geleceğe dair planlar asılıyor. Fark etmeden büyüyor, fark etmeden geride bırakıyoruz.

Sıra gençliğe geldiğinde ise bu fark edemeyişler yerini derin farkındalıklara bırakıyor. Anın içindeyken anı yaşamayı unutuyor, ya çocukluktan tamamen uzak ama yetişkinliğe de çok yakın olmayan bir telaşa kapılıyoruz ya da anı vedanın hüznü yaşamaktan sarıyor da yine anı uzaklaşıyoruz.

Ve an yaşanıp bittiğinde edilen vedanın da etkisiyle ne yaptığımızın farkına varıyor ama zamanı geri alamıyoruz.

İnsan da tam olarak bu veda durumlarında çocukluğunu kaybetmekten, bir şeylerin farkında olmaktan nefret ediyor.

O vedayı farkındalığına sahip olmadan gerçekleştirmek her insana kolay geliyor da düşüncelerinden kaçamıyor.

Üstelik en kötüsü de gençlikte yaşanan her duygunun en üst seviyelerde, vedaların en acı verici halinde olması. İlkokulda anlamlandıramadığımız son sınıfın son gününün hüznü liseden ayrılırken yerini derin bir boşluğa bırakıyor. Herkes birbirine daha sıkıca bağlı, hayatın da nereye gittiğini çok iyi biliyor. Üniversitenin yolları ayıracak olduğu gerçeği herkese birer tokat gibi çarpıyor. Aslında iş hayatı daha karmaşık ve herkese daha büyük ayrımlar yaşatacak genişlikte. Ama lise mezuniyeti arada kalmışlığın sembolü, vedaların en “genç” hâli. Ancak bu farkındalıklar bizleri her zaman olumsuzluğa sürüklemiyor. Neyin içinde olduğumuzu daha kolay idrak edebilmemizi ve şükretmemizi sağlayabiliyor.

Çocukluktaki gibi her kopuş sessizce gerçekleşmiyor. Aksine çığlıklar atarak üzerine geliyor ve bu noktada belki de elindekilerin kıymetini biraz daha fazla anlıyorsun.

Belki de gençlik; ailenle üniversite yurduna gitmeden önceki son akşam yemeğinin, lisenin son günü güneş en turuncu hâliyle sınıf duvarlarına vururken sessiz okulda arkadaşlarıyla yaptığın son kalorifer sohbetinin, son kaygısız yaz tatilinin değerini sonuna kadar anlamlandırmak için düşünmekten geçiyordur. Bu düşünme eylemi insanın omuzlarına ağır bir yük olarak binse de son anları en değerli kılan yegâne şey olabilir.

İşte gençliğin güzelliği de tam olarak burada saklıdır. Ne çocukluk kadar kaygısız ne de yetişkinlik kadar kesin oluşunda. Bir ayağını geçmişe, diğerini geleceğe uzatırken bugünün de geçip gideceğini bilmesinde. Ve belki büyümek; çocukluğumuzu kaybetmek değil, bir gün hatırlayacağımız anların tam ortasında durduğumuzu fark etmektir.

Veda etmesi bu kadar zor bir şeylere sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu en derinden hissetmektir.

Yazar: Sude Yavuz

MUTLU

BİR HAYAT

Temmuz ayını hep merakla beklemişimdir. Pastamın nasıl olacağını, kimlerin bana hediye vereceğini, kimlerin kutlayacağını düşünürken içim kıpır kıpır olurdu. Ta ki geçen doğum gününe kadar.

Doğum günlerimde hep ağlamışım aslında (özellikle küçükken). Küsmek de vardı içinde, insanlara, kendime. Geçen doğum gününden sonra heyecanlanmaktan çok korkmaya başladım. Ne zaman içimde bir şey filizlense, hemen ardından kötü bir şey olacaktı gibi hissediyordum. Babam kuzenimin doğum günü için aldığı hediyeleri o kadar mutlulukla gösterirdi ki. İçimden "Kendi çocuklarından daha çok değer vermesen keşke diğer çocuklara," derdim. Hep ikinci plandaydım ben. Hâlâ da öyleyim, değişen bir şey yok. Değişen hiçbir şey yok.

Bu doğum günüm için heyecanlı değilim. Yeni insanlar tanımış olabilirim, iki küçük hayvana sahip olmuş olabilirim. Ama bunların hiçbiri içimde bir şey yakmıyor. Heyecanlanmayı yasaklamak istiyordum kendime. Çünkü her şey, en küçük beklentide bile, elimde dağılabilir. Her şeyi ben mi mahvediyorum, yoksa onlar mı? Hâlâ bilmiyorum.

Bu yazı paylaşıldığında doğum gününe sekiz gün kalmış olacak. Planım Shunji Iwai'nin "Ritual" filmini doğum gününden bir gün önce izlemek ve ilk kez pasta yapmak. Pasta için heyecanlı değilim. Her an bir şey ters gidebilir. Her an, her şey.

Heyecanlanmaktan korkuyorum ama sadece kendim için. Başkaları söz konusu olduğunda içimde hâlâ bir şeyler oluyor. Ada'nın, Zehra'nın doğum günleri de temmuzda. Uzakta da olsam heyecanlanabiliyorum.

Küçükken doğum günlerinde hediye alacak arkadaşları olan kızlara imrenirdim. Günlüğüme yazmıştım bunu. Bana hediye alan tek arkadaşım Zehra olmuştu. O gün birlikte gezmiştik. Benim için çok özel bir gündü. Çünkü ilk kez bir arkadaşım benim için bir şey seçmişti. Bir kutu dolusu hediye ve içindeki peluş domuz hâlâ benimle.

Dilek tutmaya gelem... Küçükken dilek tutardım ama aslında ne dilediğimi bilmezdim. Sadece yapıyormuş gibi yapardım yani. Utanırdım bir de. İnsanların beni izlediğini, aklımdan geçenleri duyabileceklerini düşünürdüm. Belki de bu yüzden hiç gerçekten dilek tutmadım, tutamadım. Geçen doğum günümde ilk kez gerçekten bir dilek diledim. Kimsenin bana bakmadığını, annemlerin başka şeylerle meşgul olduğunu fark edip gözlerimi kapattım, ellerimi kenetledim ve hiç düşünmeden "Mutlu bir hayat," dedim içimden. Üç kelimeden daha fazlasıydı bu benim için. Sessiz bir ev, yalnızca kendimin olduğu bir yer, kendimi ikinci planda hissetmediğim günler, birinin beni seçtiği, beni gerçekten gördüğü anlar, korkmadan heyecanlanabilmek, içimde bir şey filizlendiğinde onu bastırmak zorunda kalmamak, doğum günüm geldiğinde kötü bir şey olacak diye düşünmemek, birinin bana içten bir şekilde "İyi ki varsın," demesi demektir ve benim de buna inanabilmem demektir. Hatta bu saydıklarımın daha fazlasıydı.

Bu yaşımdan, bu halimden, bu sıkışmışlıktan kurtulmak istiyorum.

DÜN İLE YARIN ARASINDA

Dün ile yarın arasında sıkışmış gibi hissediyor. Küçüklüğünden kalan anılarını özlemiş, dünlere geri dönmek istiyor. Yarınların getirdiği sorumluluk ve baskıdan sıkılmış gençlik, umutla bakıyor hayata. Dünyayı tanıdıkça ne kadar iğrenç ve zor bir yerde yaşadığını yarınlarla öğrense de umudunu kaybetmiyor. Dünün ona verdiği dersle yarına odaklanıyor.

Baskılar arttıkça ya küçüklüğüne dönmek istiyor ya da bağımsızlığını kazandığı yetişkin çağına ışınlanmak istiyor. Ama genç işte, tek yapabileceği daha da çalışmak, hayallerinin peşinden koşmak, dünlerden ders çıkarıp iyi biri olmak.

Sorumluluğunun en fazla olduğu bu dönemde sanki zamanın tam ortasında sıkışmış gibi. İlerlemek onu çok zorluyor. Rakipleri o kadar fazla ki bazen ne yapsa da en iyisi olamıyor. Kendini yetersiz hissediyor. Yarınlarının çöp olduğunu düşündüğü oluyor, dehşete düşüyor.

Dün ile yarın arasında kalan gençler, kendini bulmaya çalışan bedenler gibi görünüyor. Bazısı başarılı oluyor, bazısı ise gençken yaptığı şeyler yüzünden yarınlarından oluyor. Yani anlayacağınız, gençlik dünle büyüüp yarına hazırlanıyor.

Yazar: Meryem Erkaya

Genç Kızlığa Genç Erkekliğin Bakış Açısı

The Virgin Suicides (1999) filminin hikâyesi sadece 5 kız kardeşin hikayesi değildir. Filmde yer alan 5 kız kardeşin bir grup erkek tarafından izlenmesidir.

Film 13 yaşında olan Cecilia Lisbon'un intihar teşebbüsü ile başlar. Bu teşebbüs üzerine mahallede insanların Lisbon ailesi hakkında olan konuşmalarını görürüz. İnsanlar aile hakkında yorumlar yaparlar; kızların görünmezliği, anne ve babanın muhafazakârlığı, gençlerin intihar teşebbüslerinin artması... Bunun sonunda şunu sormak gerekir: "Neden Cecilia çözülmesi gereken bir gizemdir?" İnsanlar anlamaya çalışmıyorlar, çözmeye çalışıyorlar. Filmde ikonik olarak bilinen o cümle önümüze çıkar:

"Hiç 13 yaşında bir kız olmadığınız anlaşıyor, doktor."

Bu söz aslında tarih boyunca ergenliği, özellikle genç kızlığı sığ bir kalıba sokan sektöre bir cevaptır. Genç bir kadın bile 13 yaşında bir kızı anlayamaz fakat anımsar.

Genç bir kız olmak arada kalmanın eşiğidir. Asi mi olacaksın, itaatkâr mı? Zeki mi olacaksın, aptal mı? Çocuk mu, yetişkin mi? Bir fahişe mi olacaksın, yoksa bir rahip mi? Daha doğrusu; her şey mi, yoksa bir hiç mi olacaksın? Asıl komik olansa şu, senin bunlardan birini seçmen önemli değil. Bunu seçen sen değil, toplum olacaktır.

Lisbon kızlarına tek bir perspektiften bakarız. Mahallede yer alan erkek grubu Cecilia'nın günlüğünü keşfederler. Bu günlük kızlarla ilgili olan gizemin artmasına ve kendi cinselliklerini keşfetmeleri için araç olmaya başlar. Kızları anlamaya veya tanımaya çalışmazlar, sadece onlara bakarlar. Peki, neden anlamaya çalışmazlar? Kızlar onlar için sadece erotik bir fanteziye dönüşür. Bu fantezi onları "keşfetmeye" çalışırken dolaylı olarak boş kalan yerleri kendi istekleri ile doldurmaları ile sonuçlanır. Bu durum onlar için bir eğlenceye, kendilerini keşfetmeye dönüşür. Kızlar sadece bir araç olur.

Muhafazakâr baskı beş kızı korumaz. Tam tersi olarak daha kırılğan hâle getirir. Daha çok cinsel kaçamak yapmaya çalışırlar. Kendi içlerinde erkeklerin yaptığı gibi kendi dünyalarında sevdikleri kişileri idealize ediyorlar mıydı? Bilinmez bir soru çünkü önemli olan o kızların kendileri hakkında ne düşündükleri değildir, erkek bakışının kızları nasıl röntgenlediğidir. Bu röntgenleme bir haktır.

Lux Lisbon ve Trip Fontaine arasındaki ilişki neden erkeklerin kadınları bu kadar röntgenleyip, fantezi nesnesi yapmaya çalıştığının bir kanıtıdır. Trip'in, Lux'i futbol sahasında bırkama nedeni Lux'in artık kendi meleksiz ve ulaşılmaz görünümünün yok oluşudur. Trip bir sahnede onu gerçekten sevdiğini söylese de Trip onu değil, kendi içinde yer alan Lux'i seviyordu.

Kısaca tarih boyunca rasyonel olarak gösterilen erkek bakışı kadınları idealizasyon dışında görmeye tahammül edemez.

Yazar: Sena

Çorba Gibi Aşk

Ergenlik aşkları epey karışık. Zihinler bomboş ve heyecanla sislenmiş fakat kalbimiz kontrol edemediğimiz bir aşk ve geçici heveslerle dolu. Bu aşkın deneyimi ise ilk defa pişirdiğimiz bir çorba gibi. Malzemeler karışmış, baharatlar fazla olmuş, pek iştah açmayan bir tat karmaşası var ortada. Çorba yakıyor, incitiyor fakat tecrübesiz bir ergenin hevesini gidermeye yetiyor.

Daha hiçbir şey hissetmemiş kalplerin aşka hasreti diniyor, fakat çorba kendini yıllar sonra hatırlatacak kadar acı. İsteddiğiniz kadar su için, yetişkin olduğunuzda gençken yaptığınız hataların tadı damaktan gitmiyor. Yaptığımız ilk çorba doyuruyor fakat bir o kadar da incitiyor. İlk ayrılıklar ve utanç verici anlar hafızamızda yağ lekesi gibi kalıyor, çıkmıyor.

Gençlik aşkları baştan aşağı kumar. Ya güzel bir deneyim ya da koca bir hata fakat her zaman unutulmaz. Ne istediğinizi ya da ne istendiğini bilmediğiniz bir oyunda kazanmak şans işi. En güzel tarafı da buymuş ya ergenlik aşklarının, bilinmezlik ve bitmeyen bir heyecan. Siz daha kendinizi hazırlamadan peri masalı aşkınız ayaklarınızı

yerden keser. Sevgi bunun neresinde diye sorgulamazsınız, heyecanınız sizi alıp götürür.

Çekici görünür fakat aşkın köpeği olmak kadar kötüsü yoktur aslında. Aşkın köpeği olmak ilginin kölesi olmaktır. İlgi isteyen biri her saçmalığı yapar.

Hoşlanmadığı kişilerle sevgili olur, hoşlanıyorum diye yalan söyler, önüne gelene cilve yapar

Gerçekten sevgi arayan bir genç değil de renkli bir kelebek sanki, bol çiçekli bahçelerde dolaşarak üç günlük ömrüyle hava atıyor.

Kalbi susmaz ve hırslı ergenlerin çorbası zamanla güzelleşecek. Çok fazla acı yiyecekler, çorbayı birçok kez taşıracaklar fakat eninde sonunda gerçekten içmekten hoşlandıkları bir tarif bulacaklar.

Mükemmel çorba mükemmel malzemeleri gerektirmiyor, inanç ve niyet gerektiriyor. Önemli olan ilk denemde harika kıvamı tutturmak değil, onu nasıl elde edeceğini öğrenmek.

gençliğime söylemek istediğim bir şey var!

Hata yapmak, normal olmasına rağmen belki de başımıza geldiğinde en çok kendimize kızdığımız eylemlerden biri. Özellikle de üstüne konuşmak istediğim gençlik hataları. Peki hatalarımız kucaklaşmamız gereken şeylerse neden gençliğimizin birazını bunları kafaya takarak harcıyoruz?

Öncelikle bu konuda yargılama kısmı mantığımızdan çok duygularımızın elinde oluyor. Biz hatayı mantıklı bir şekilde tartmaya çalışırken duygular spot ışığını kendine çekiyor. Sen orada oturup lise aşkınla yaşadığın durumu analiz ederken bir tarafın ona olan saf sevgini hatırlatıyor, diğer bir tarafın da onun sana yaşattığı kötülükleri önüne seriyor. Bu durumda tabi ki olan sana olmuş oluyor. Kendini kulaklıklarında en ağırlıklı müzikle eski fotoğraflara bakarken buluyorsun ve en kötüsü bunu yaparken aklında tek bir düşünce var; bu hatayı yapmamalıydım. İşte yanlış noktaya burada geliyoruz.

Hayır, o hatayı yapmalıydın. Yanlış okumadın, yapmalıydın dedim. Konu sadece aşkla sınırlı değil hem de. O dersi de kırmalıydın, o küçük yalanı da söylemeliydın, o tartışmada kendini tutamayıp sesini yükseltmeliydın. Bunlar doğru olduğu için değil, bu hataları yapman seni belki de sen yapacağı için. Yaşamadan ders alamayacağın için.

İnsan hatalarından her yaşta ders çıkarır işte bu yüzden onları yapmak ve kabullenmek en normal gerçekliğimiz. Özellikle kendini yeni yeni tanıdığın bu gençlik döneminde sonuçları ve süreçleri seni üzse de günün birinde farkında olmadan çıkardığın dersler karşında olacak. Geriye dönüp baktığında ise o kendini suçlayan gençliğine sarılıp sorunun o olmadığını söylemek isteyeceksin.

Yazar: Defne Ufuklar Çizer: Sude Arslan

sınırların ötesi

İçimde patlamaya hazır bir yanardağ,
Gözlerde kaynamaya başlayan bir
sevinç...

Bir yaz akşamı, yürüdüğüm o yolda,
Tenimi okşayan rüzgâr bile genç.

Karanlığa, ıssızlığa karşı körüm,
Bastığım yollarda çiçekler açar.
Bu gözlerle ben hep o çiçeği görürüm,
Çünkü ruhumdan etrafa neşe saçar.

Zaman aksın gitsin, bu gece bizim,
Gelecek önümde hür bir gökyüzü.
Bir daha geri gelmeyecek bu yaşlar,
Bırak iz bıraksın gençliğin yüzü.

Yazar: Evin Aktaş

Yaz mevsimi birçok kişi için yılın en sevilen zamanı. Okulların kapanması, havaların ısınması ve günlerin uzamasıyla birlikte insanlar biraz olsun günlük yoğunluklarından uzaklaşma fırsatı buluyor. Ancak yaz ayları sadece dinlenmek için değil, aynı zamanda kendimizi geliştirmek ve yeni deneyimler kazanmak için de önemli bir dönemdir.

Peki bu yaz neler yapabiliriz?

1. Yeni Bir Hobi Edinin

Yıl boyunca dersler, işler ve günlük sorumluluklar nedeniyle yeni şeyler denemeye pek fırsat bulamayabiliyoruz. Yaz ayları ise bunun için güzel bir fırsat sunuyor.

Yüzme, tenis, fotoğrafçılık, resim yapmak veya bisiklet sürmek gibi aktiviteler hem eğlenceli vakit geçirmenizi sağlar hem de yeni beceriler kazanmanıza yardımcı olur.

2. Daha Fazla Kitap Okuyun

Kitap okumak bilgi birikimini artırmanın en güzel yollarından biridir. Yaz tatilinde kendinize bir okuma listesi hazırlayabilir ve ilginizi çeken kitapları okuyabilirsiniz.

Bazen bir kitap, bir insanın olaylara bakış açısını tamamen değiştirebilir.

yaz

3. Yeni Yerler Keşfedin

Tatil için uzak şehirlere gitmek her zaman mümkün olmayabilir. Ancak yaşadığınız bölgenin çevresinde bile keşfedebileceğiniz birçok güzel yer bulunabilir.

Bir sahil kasabasını ziyaret etmek, doğa yürüyüşüne çıkmak veya daha önce görmediğiniz bir yeri keşfetmek unutulmaz anılar biriktirmenizi sağlayabilir.

4. Spor Yapmaya Başlayın

Yaz aylarında açık havada spor yapmak çok daha keyifli hale gelir.

Düzenli yürüyüş yapmak, yüzmek veya bisiklete binmek hem sağlığınıza korumanıza yardımcı olur hem de daha enerjik hissetmenizi sağlar.

yapabileceklerimiz

5. Telefon ve Sosyal Medyaya Daha Az Zaman Ayırın

Teknoloji hayatımızın önemli bir parçası olsa da bazen fazla zamanımızı alabiliyor. Bu yaz belirli saatlerde telefonunuzu bir kenara bırakıp ailenizle vakit geçirebilir, arkadaşlarınızla buluşabilir veya farklı aktiviteler deneyebilirsiniz.

6. Yeni İnsanlarla Tanışın

Yaz aylarında çeşitli etkinliklere katılarak yeni insanlarla tanışabilirsiniz.

Farklı kişilerle sohbet etmek, yeni dostluklar kurmak ve farklı fikirler öğrenmek kişisel gelişim açısından oldukça faydalıdır.

7. Kendinize Zaman Ayırın

Yoğun geçen bir yılın ardından biraz dinlenmek herkesin hakkıdır.

Sevdiğiniz müzikleri dinlemek, yürüyüş yapmak, gün batımını izlemek veya sadece sakin bir gün geçirmek bile kendinizi daha iyi hissetmenize yardımcı olabilir.

7. Şey

SON OLARAK;

Yaz mevsimi sadece tatil yapmak için değil, aynı zamanda yeni şeyler öğrenmek, farklı deneyimler yaşamak ve kendimizi geliştirmek için de önemli bir fırsattır. Bu yazı verimli geçirmek tamamen bizim elimizde. Küçük değişiklikler ve yeni deneyimler sayesinde hem eğlenebilir hem de kendimize yeni şeyler katabiliriz.

Unutmayalım ki güzel bir yaz, sadece gidilen yerlerle değil, yaşanan anılarla da hatırlanır.

Yazar: İrem Korkmaz

GENÇLİĞİMİN BİTMEK BİLMİYEN CENAZESİ

İnsan gençken hayatın bir yere varacağını sanıyor; bir sabah uyanıp bütün bu karmaşanın anlamını çözeceğine, sevdiği kadının bir gün gerçekten kalacağına, dostlukların mezara kadar süreceğine, çalışmanın bir karşılığı olacağına, içindeki o tarif edemediği boşluğun bir gün bir şeyle dolacağına inanıyor ve belki de gençlik dediğimiz şey tam olarak bundan ibaret oluyor: Gerçeklerden çok ihtimallere, olanlardan çok olabilecek şeylere inanmak.

Sonra yıllar geçiyor. Öyle büyük olaylarla değil üstelik; kimsenin fark etmediği küçük kayıplarla geçiyor. Bir arkadaşınla son kez oturduğun masanın son masa olduğunu bilmiyorsun. Bir akşam annenin sesini duyuyorsun, sıradan geliyor; yıllar sonra o sesin hafızanda kaldığını fark ediyorsun. Bir kadın saçını kulağının arkasına atıyor, sen o anı unutuyorsun ama yıllar sonra başka bir şehirde, başka bir gecede, başka bir yalnızlığın içinde aynı hareketi görünce neden canının yandığını anlayamıyorsun.

Büyümek dedikleri şey biraz da bu galiba; büyük felaketlerle değil, küçük vedalarla yaşlanmak.

Bir gün geliyor ve çocukluğundan geriye kalan her şey yavaş yavaş silinmeye başlıyor. Mahallenin bakkalı kapanıyor. Top oynadığın boş arsaya apartman dikiliyor. Bir zamanlar dünyadaki en güvenli yer sandığın ev sana ait olmaktan çıkıyor. Aynı sokaklardan geçiyorsun ama hiçbir şey seni tanımıyor artık. Sanki sen değil de dünya taşınmış gibi hissediyorsun. İşte o an anlıyorsun ki insan yalnızca evini kaybetmiyor; bazen geçmişte yaşadığı bütün ihtimalleri de kaybediyor.

Gençlik üzerine söylenen onca güzel sözün arasında kimsenin bahsetmediği şey bu; gençlik biraz da kendi çocukluğunun cenazesine katılmaktır. Omzunda görünmeyen bir tabut taşırsın yıllarca. İçinde ilk hayallerin vardır, ilk aşkların, ilk utançların, ilk heveslerin, dünyanın hâlâ kurtarılabilecek bir yer olduğuna inanan o saf çocuk vardır. Sonra hayat gelir. Sessizce gelir. Bağırmas, çağırmas. Bir fabrikanın floresan ışığında gelir bazen. Bazen sabaha karşı eve dönerken. Bazen cevapsız bırakılmış bir mesajın ekranında. Bazen de aynaya bakıp yüzünün yavaş yavaş babana benzemeye başladığını fark ettiğin o tuhaf saniyede.

Ve insan o gün anlıyor; gençlik sonsuza kadar sürmediği gibi aslında hiç başlamamış bile olabilir. Belki de bütün mesele, birkaç yıl boyunca dünyanın bize anlattığı masallara inanmış olmamızdır. Çünkü hayatın kendisi şiir değildir; ama bazen gecenin üçünde sigaranın dumanına karışan bir pişmanlık, bütün şiirlerden daha güzel olabilir. Çünkü aşk sonsuz değildir; ama bir insanın yıllar sonra bile unutamadığı bir bakış, sonsuzluktan daha uzun yaşayabilir.

Bu yüzden gençliği düşündüğümde aklıma kahkahalar değil, sesler geliyor; kapanan kapılar, uzaklaşan ayak sesleri, yarım bırakılmış cümleler, gece boyunca açık kalan lambalar ve sabaha karşı insanın içine çöken o ağır sessizlik geliyor. Çünkü gençlik bana göre hayatın en güzel zamanı değil; insanın kaybedecek en çok şeye sahip olduğu zamandır.

Ve belki de bu yüzden, yıllar geçtikçe yaşlandığımız için değil, içimize gömdüğümüz insanlar çoğaldığı için yoruluyoruz.

Yazar: Yusuf Toprak

Buket

Bana bir buket verildiğinde
Solmasın isterim,
Kokusunu bir şişeye koyup
Asırlarca sürüşmek isterim...
Bakmak ve doyamamak,
Olmak ve ruhuna işlenircesine koklamak
isterim.
Yaşamın bulgularına sarılırcasına içlensin
isterim;
Bir beyazlık ki bu uyumda ben neredeyim?
Lalelerin beyazlığı güllerin aklığına
gülümsüyor,
Armağanımı nasıl sonsuzlaştırırım, onu
düşünüyorum...
Sonsuzluğun kalıcılığına sarılma arzusunda,
İçinizdeki kırları mahpus etmek istiyoruz
gönüllerimize.
Oysa kırlar, baharlar özgürlüktür!
İçimizde hapsedtiğimiz o kırlar, o baharlar,
Özgürlüğün tacını takabilir mi, çemberinden
geçebilir mi?
Ne kadar içime işletebilirim kalıcılığı...

Yazar: Pınar Tokpınar

Daktiloya Çekilmiş Şiirler ve "My Loneliness Is Killing Me"

Kulaklarınızı dört açın ve bir taraftan yükselen daktilo sesine, diğer bir taraftan gelen milyon dolarlık bir müzik stüdyosunun bas ve pop ritmine odaklanın... Loş bir odada kağıda sertçe vuran daktilo tuşlarının o mekanik ritmi ile bu pop ritminin yan yana gelişinin bir tesadüf olduğunu sanıyorsanız yanılıyorsunuz.

Size sadece iki sebep veriyor olacağım. İlkinin hikayesi, bu yazıyı yazmaya başlangıcına dayanıyor. Defterlerimi ve sayfalarımı, aynı bu yazının taslağını yaratırken bile karmakarışık kullandım. Ben bir gece yarısı yabancı pop dinlerken eski bir defterimle karşılaştım. Birkaç sayfasını çevirdikten sonra fark ettiğim ilk şey; bu yaprakların bundan sadece birkaç sene öncesinde hayatta ne yapacağını bilemeyen insanlara ve kendisini göz göre göre her taşa basan zavallılara ait olduğunu fark etmek oldu. Ortalarda birçok matematik işlemi, biyoloji notları ve şarkı sözlerinden sonra Türk edebiyatının hüznü kraliçesi Nilgün Marmara'ya ait olan o intihar mektubu ile karşılaştım.

Matematik işlemleri, biyoloji notları ve bir yazarın ardından bıraktığı intihar mektubu... Aslında bir lise defterinin sayfaları arasına sıkışmış bu tezat, tam olarak o dönemin, yani "gençliğin" bizzat kendisidir. Öte yandan, 90'lara ve 2000'lere damgasını vurmuş, yıllar sonra dünyayı ayağa kaldıracak olan #FreeBritney hareketinin öznesi, popun prensesi Britney Spears...

İlk bakışta bu iki ismi aynı cümlede yan yana görmek imkansız gibi gelebilir. Biri yüksek kültürün melankolisiyle odasında yalnızlığı seçen bir şair, diğeri popüler kültürün pırıltısı altında kitleleri peşinden sürükleyen bir ikon. Ancak bu yazı, tam olarak o en kritik dönemi; yani bu iki kadının "gençliğini" ve gençlik sancısını masaya yatırıyor. Çünkü yakından baktığımızda her ikisinin de genel portresi, aynı esaretin farklı odalarından ibaret.

Nilgün Marmara, Türk edebiyatının en mistik, en içe dönük ve trajik figürlerinden biridir. Biz onu daha çok melankolik şiirleriyle ve 29 yaşında hayatına son vermesiyle tanırız. Ancak Nilgün'ün asıl savaşı, Boğaziçi Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı okuduğu o gençlik yıllarında, zihninin içinde başladı. O dönemde, kendisi gibi erken yaşta hayatına son veren sıradışı yazar Sylvia Plath üzerine bir tez yazıyordu. Bu tez sadece akademik bir çalışma değil, Nilgün'ün kendi gençliğinin, yabancılaşmasının ve dünyaya uyum sağlayamayışının bir aynasıydı.

Onun gençliği; İstanbul'un loş odalarında, daktilo başında geçen, aşırı farkındalığın getirdiği o ağır yüklerle şekillenmişti. Çevresindeki dünya akıp giderken, o hayatın kabalığına kırılıyor, kendi içine sığınıyordu. Toplumun ondan beklediği "ideal, neşeli, geleceğe umutla bakan genç kadın" rolünü tamamen reddetti.

Nilgün için genç olmak; sınırları kendi zihni tarafından çizilmiş dar bir labirentte, dünyanın gürültüsüne karşı kendi sessiz şiirsel barikatını kurmaktı. Ancak bu barikatın arkasında, en yakınından görmesi gereken o sevgiyi ve şefkati arayan, defalarca kez seslenmeye çalışan bir Nilgün vardı. Mühendis eşi Kaan'a yönelik yazdığı, o sarsıcı "Yabancıardan en yakınıydın sen" dizesi de bu çaresiz arayışın bir kanıtıydı. Ne yazık ki, odasında kağıtlara dökülen o sessiz çığlıklar en yakınında bile yankı bulmadı; öyle ki eşi, Nilgün'ün ölümünün ardından onun şiir yazdığını bile bilmediğini söyleyecekti. Genç bir kadının hayattaki en büyük trajedisi belki de buydu: En yakınının evinde bile bir "yabancı" olarak kalmak ve çığlıklarının daktilo sesleri arasında eriyip gitmesi...

Nilgün en yakınındaki tek bir adam tarafından duyulmamayı yaşarken, madalyonun tam tersi uçtaki oda, milyonlarca insanın çığlıklarıyla sağır edici bir gürültüye gömülmüştü. 90'ların sonunda, henüz 17 yaşındayken okul üniformasıyla söylediği "...Baby One More Time" şarkısıyla küresel bir kasırğa koparan Britney Spears'ın odasıydı burası. Britney; popüler kültürün zirvesi, Amerikan rüyasının pırıltılı yüzü ve tüm dünyanın hayranlıkla izlediği bir pop prensesiydi. Ancak dünya onun şarkılarıyla dans edip onu bir ikona dönüştürürken, arka planda Britney'nin bizzat kendi gençliği, devasa bir müzik endüstrisi ve medya vahşeti tarafından santim santim tüketiliyordu.

Onun yaşadığı esaret, Nilgün'ünki gibi loş bir odanın kuytusunda değil; paparazzilerin patlayan flaşları, kameralar ve her anını dikizleyen küresel bir vitrinin içinde şekillendi. Endüstri ondan aynı anda hem kusursuz bir genç kız ("clean-cut girl next door") hem de hiper-seksüel bir arzu nesnesi olmasını bekliyordu. Bu iki zıt rolün arasında sıkışan Britney için genç olmak, kendi sınırlarını çizemediği ve bedeninin, sesinin, kararlarının tamamen başkalarına ait olduğu bir mülk haline gelmek demekti.

Daha da acısı, tıpkı Nilgün'ün en yakınındaki insandan göremediği o gerçek anlayış gibi, Britney de en büyük ihaneti en yakınlarından, yani kendi ailesinden gördü. Finansal bir makineye dönüştürülen bu genç kadının arkasında, onun ruhunu korumak yerine onu milyar dolarlık bir sömürü aracına çeviren bir baba figürü vardı. Yıllar sonra tüm dünyayı ayağa kaldıracak olan #FreeBritney hareketine zemin hazırlayan o meşhur vasilik süreci, aslında onun gençliğinde, spot ışıklarının altında atılan o sessiz imzalarla başlamıştı.

Britney için gençlik; stadyumları dolduran yüz binlerce insanın önünde yapayalnız kalmak ve o pırıltılı, pembe mükemmellik maskesinin altından "My loneliness is killing me" (Yalnızlığım beni öldürüyor) diye haykırmaktı. Nilgün'ün sessiz çığlığını en yakını duymazken, Britney'nin milyonların önündeki avaz avaz çığlığını dünya uzun süre görmezden geldi. Toplum, onun bu feryadını ancak gençliğinin baharında saçlarını kazıtıp kameralara, sisteme ve onu hapseden o küresel vitrine saldırdığı o büyük kırılma anında fark edebildi. O saç kazıtma anı, popüler kültürün gördüğü en büyük, en çiğ ve en samimi varoluşsal çığlıktı; tıpkı Nilgün'ün daktiloya çektiği o son şiir gibi.

Bu iki ismi aynı sayfada yan yana getiren şey, yüksek kültürün felsefesiyle pop müziğin çığlığı arasındaki o muazzam tezatın altında yatan ortak kaderdir. Nilgün Marmara kendi odasında, kendi yalnızlığında dünyayı ve onun getirdiği rolleri reddederek gençliğini tüketti; Britney Spears ise dünyanın gözü önünde, vitrinde yalnızlığa mahkum edilerek bizzat sistem tarafından gençliğinden sürgün edildi. Biri içeride boğuldu, diğeri dışarıda delirdi. Toplum, genç bir kadını ya kendi trajedisinde yalnız bırakıyordu ya da onu küresel bir meta haline getirip ışıkların altında eritiyordu.

İşte tam da bu yüzden gençlik; sadece biyolojik bir yaş dilimi veya pembe bir hafiflik illüzyonu değildir. Gençlik, insanın kendi sınırlarını, etrafına örülen o görünmez kafesleri ilk kez fark ettiği, en çok sevmek isterken en büyük yabancılıklarla sınıandığı o ham ve yaralayıcı araftır. Nilgün'ün en yakınından göremediği o sevgi arayışı da, Britney'nin en yakınları tarafından sömürülüşü de o arafın, o savunmasız gençlik yıllarının bedeliydi.

Bir gece yarısı lise defterimin matematik formülleri ve biyoloji notları arasından çıkan o hüzünlü Nilgün mektubu ile kulaklığımda aniden çalmaya başlayan Britney şarkısı tam da bu yüzden aynı varoluşsal sızıda bütünleşiyor. O defter sayfalarında hayatta ne yapacağını bilemeyen, her taş basan o kendi gençliğime bakarken anlıyorum ki: Genç olmak; her iki uçta da toplumun, ailenin ya da sistemin senin için inşa ettiği o kafeslerin sınırlarını fark etmek ve ne pahasına olursa olsun, daktilo seslerinin ya da pop ritimlerinin arasından sıyrılıp o kafesin içinde kendi gerçek sesini bulmaya çalışmaktır.

Yazar: Azelya Doğan

İnsanın Anlam -Arayışı

Yaşamın kasvetli havasında insan, belki de en çok kendini anlama ve anlatma ihtiyacı hisseder. Birilerinin onu sezmesini, nedenini sormasını, yanında durmasını ve omuz olmasını ister. Fakat herkesin nehrinden akan su farklı yollara gider. Kişi kendi yolunda ilerlerken arkada kalan kayaya dönüp bakmak istemez. Aslında doğrusu da budur; insan önüne bakmalıdır. Çünkü geride kalan kaya artık olduğu yerdedir, fakat önündeki engelleri değiştirme ve aşma imkânı hâlâ vardır.

O yolun yolcusu sizsiniz. İsterseniz saniye saniye yanınızda olan insanlar olsun; yine de o kayaya çarptığınızda sizi ayağa kaldıracak olan kişi yine siz olursunuz. Çünkü insan, en derin yaralarını çoğu zaman kendi iradesiyle iyileştirir.

Bazıları ise bunun yerine kaçış yolları arar. Örneğin, hiçbir şey olmamış gibi davranmak, aşırı sosyalleşerek benliğini yok saymak, duygularını dışa vurmamak ya da öfkesini kontrol edemeyip çevresine yansıtmak... En kötüsü ise kendini ifade edemediği için bir başkasına vahşice saldırmaktır. İşte acizlik duygusu tam da burada kendini gösterir.

İnsanoğluna Allah'ın (ya da nasıl adlandırmayı tercih ediyorsanız Tanrı'nın) diğer canlılardan farklı olarak akıl ve dil verilmiştir. Bunları nasıl kullanacağı ise kişinin iradesine bırakılmıştır.

Kendini anlatamayan ya da anlatmayı gereksiz gören insanlar, akıllarını ve sözlerini kullanmak yerine şiddete başvurarak kendilerini ifade etmeye çalışırlar. Oysa saldıran taraf her zaman haksızdır. Çünkü şiddet, bir iletişim biçimi değildir; aksine iletişimin tamamen yok oluşudur.

İnsanın başvurduğu bir diğer savunma mekanizması ise nefrettir. İnsan kindar olabilir. Bazıları kinini içinde bir çiçek gibi büyütür; filizlenmesine izin verir. Bu, unutmayı zorlaştırdığı gibi nefreti de sürekli canlı tutar. Fakat kindarlık, en çok onu taşıyan insana zarar verir. İçini yavaş yavaş çürütür, duygularına bulaşır ve silinmesi güç bir lekeye dönüşür.

Demem o ki; insan kendi yolunu kendi çizer. Nehirdeki kayık sizindir. İsterseniz onu kürek çekerek ilerleten on kişi olsun, yine de o kayığın rotasından en sonunda siz sorumlusunuz.

Hayatınızın kontrolü her zaman tamamen elinizde olmayabilir. İstenmeyen olaylar yaşanabilir ve bazen hayatınızı başkalarının şekillendirdiğini hissedebilirsiniz. İşte tam bu noktada öz farkındalık ve benlik devreye girmelidir. Kendinize şu soruları sormalısınız: “Ben ne yapıyorum?”, “Neden buradayım?” ve “Hayatımda söz sahibi olan gerçekten kim?”

İnsanın anlam arayışı belki de bu sorularla başlar. Cevapları başkalarında aramak kolaydır; fakat asıl cevap, insanın kendi içinde saklıdır. Kendini tanıyan, eksiklerini kabul eden ve sorumluluğunu üstlenen kişi, hayatının yönünü değiştirebilir. Çünkü insanı özgürleştiren şey, geçmişini inkâr etmek değil; onunla yüzleşip geleceğini bilinçli bir şekilde inşa etmektir. Sonuçta herkes kendi nehrinde yol alır ve o kayığın dümeni, eninde sonunda yine kendi ellerindedir.

Yazar: İlaydanur Kurtak

Bazı Kavramların Bencesi: Ayrılık

Yazar: Utku Temiz

Hayatı her zaman bizi istediklerimize kavuşturan, sevdiklerimizle bir arada tutan ve düşlediklerimizle umutlandıran bir olgu gibi ele alırız. Ama çoğu zaman hayat, aklımızdaki tanımından çok daha acımasızdır. Hayat uğruna emek verdiğimiz hayallerimizi bir gecede çöp, her şeyini bildiğimiz bir insanı yabancı, rüyalarımızı süsleyen o güzellikleri görmekten çekindiğimiz için uyuyamadığımız kâbuslar haline getirebilir.

Sevdiğim kızı düşünüyorum da, o benden uzaklaştıkça kahverengi saçlarını gri, ela gözlerini siyah olarak görmeye başlarım sanıyordum. Son konuşmamızda sanki o kahve saçlarının her bir teli beni hayata bağlayan birer halat işlevi görüyordu. Belki ona sarılmak her zaman bu kadar kolaydı ama bırakmak hiçbir zaman bu kadar zor olmamıştı. Sırtımdaki elleri bana sevildiğimi hissettiriyordu.

Normalde bu hisse yabancı biri değildim ama beni seven kişinin o olması ve onu yarın göremeyecek olduğumu bilmek bana yarım kalmış hissettiriyordu. Yarın bana heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatmayacaktı. Gitme diyemedim çünkü gideceği yer benim yüzümden bulunduğu yerden daha iyi gelecekti ona. Ve en çok korktuğum şey yaşanmıştı.

Bugün öpmeyi dilediğim dudaklarına gözünden akan bir damla yaş olarak zuhur etmişim. Kendimce düşünceli olduğumu sanarak ona ve kendime en büyük zararı veriyordum belki ama yine de ondan uzaklaşmak bana doğru hissettiriyordu. Beni ne kadar üzse de bensiz bir gelecekte mutlu olmasını, bana baktıkça diğer ihtimallerde aklının kalmasına tercih ediyorum.

Düşsel Gençlik ve Gerçekler

On yedi yaşına girerken bu yaşın en güzel yaşım olması gerektiğine kanaat getirmiştım. Bilirsiniz işte, 17; gençliğin zirvesidir! Kendi düşümde o kadar güzel bir on yedi yaş yaratmıştım ki onun peşinden koşarken kısmen içinde bulabilmişim kendimi. Dönüp baktığımda aslında canımı yakan birçok şeyi çok rahat atlattığımı fark edince şok olmuşum. Sanırım beynim de inandı benim yalanıma. Keşke hayatımı on yedi yaşında durdurma şansım olsaydı ancak gel gör ki neredeyse on sekizi deviriyorum.

On sekize adım attığım an büyüdü dünyam yok oldu sanki. Bir heyecanla üstünden ezip geçtiğim birçok sorunla başbaşa kaldım. Akli beş karış havada bir liseli bile değilim artık, daha ne olsun! Keşke her şey gençlik dizilerindeki gibi aksa on yedi yaşında gibi. Ancak sanırım bu biraz ütöpik kalıyor.

Düşlerinde deniz kenarında, ateş başında arkadaşlarınla kendi çapınızda bir konser veriyorsun belki ama uyandığında kendini bir sınav sürecinde ya da part-time bir işe yetiştirmeye çalışırken bulabiliyorsun. Düşlerinde hayatının aşkıyla bir sahil kasabasında bisiklet sürüyorsun belki ama uyandığında o aşk tarafından tepetaklak edilmiş bir hâlde ebedi gelen bir acıyla boğuşurken bulabiliyorsun kendini.

Düşlerinde birilerinin biricik evladı olan sen belki de yeterli hissedebilmek ve kabul görebilmek adına büyük bir çatışmanın içindesin.

kendini kanıtlamak,

Belki de hepsi.

Tahminen %80 gibi bir oranla o düşsel gençliği yaşayamıyoruz. Belki yaşadığımız sanılıyor kendimize yarattığımız ufacık bir alan bile bazen laf yiyor ama işin perde arkasında fanusta çırpınıyor gibiyiz. Belki kanımızın hâlâ hızlı akması bizi her şeyi uçlarda yaşamaya itiyor. Belki de hissettiğimiz kadar zor değil her şey, bilemiyorum. Ancak hayatta daha büyük dertlerin olmasının kendi derdimi küçümsememe sebep olmak istemiyorum sanırım.

Genç olmak hayalle gerçek arasında soluk soluğa kendimi bulmaya çalışmak ve bunu yaparken hatalara bata çıka ilerlemekse sanırım birkaç hata daha yapmak istiyorum.

Yazar. Ebrar Yıldırım

Genç Kızlar ve Babaları

Babasına karşı ne hissedeceğini tam çözmemiş bir kızın iç konuşması:

Bir şey fark ettiniz mi? Büyüdükçe sorunlar daha çok artıyor, hayat daha bir soluklaşıyor veya en basitinden hayat ekstra zorlaşıyor. Bir de buna yeni bir şey daha ekleniyor: Babamız ve babamızın bizimle bitmeyen, hatta bizim de anlayamadığımız sorunları.

Aslında bunu fark ettiğimde 13 veya 14 yaşındaydım sanırım. LGS yaklaşıyor, yeni ortamlara atılacağım ve hayatım resmen benim düşmanım gibi bana yüz çeviriyor, bir aksilik çıkartıyordu. Ergenlik de üstüne eklenince tabii; bitmeyen güzellik takıntıları, hep tertipli olma çabası, küfürler savurarak kırdığım kalpler ve sürekli didiğim bir baba...

Çoğu kişinin ağzında şu cümleyi duyuyorum: "Benzemekten en çok korktuğum kişiye dönüştüm, babama." Babası ile sorunları olan okuyucu, şu an bunu okuyunca ne hissettiğini çok iyi anlıyorum. Babasından koşulsuz sevgi gören kızları çok kıskanmışımdır. Belki de babamdan yeterince sevgi görmediğim için, belki de babam da sevgi görmediği için bana gösteremedi. Sadece beni mükemmel koşullarda büyütmekle uğraştı. Çünkü o bu olanaklara sahip bile değildi. Belki de babamıza benzemek istediğimiz en büyük özellik buydu: Sevgi.

Ergenlikten bahsetmiştik. Kırılan kalpler ve babaları da eklemiştik... Bir şey fark ettim. Büyüdükçe babamızın bize karşı sevgisi mi azalıyordu, yoksa biz büyüdükçe sorunlarımızla kendimizi bir Fight Club'ta sandığımız için mi babamızı tersliyorduk? Bunu babasıyla haftanın dört günü iyi geçinip üç günü kötü geçiren ben cevaplayayım: Bilmiyorum.

İşte bunun için babamla ilişkimi biraz da gün içindeki ruh hâlim ve babamın bana karşı azalan sevgisi ile ilişkilendirdim. Çünkü gerçekten hangisi bilemiyorum.

Babamı tanımıyorum. Tanıtmadı babam kendini bana. Babam da beni tanımıyor. Onun beni tanmasına ben izin vermedim. Sanırım ikimiz de çok az şey biliyoruz. En sevdiği rengi bilmiyorum. En sevdiğim rengi bilmiyor. En sevdiği yemeği bilmiyorum, en yakın arkadaşını ne bileyim ya da favori sayısını. Çok az şey biliyor benim hakkımda. Ben de aynı şekilde.

İkimiz de birbirimizi tanıyoruz ama aslında ikimiz de hiç tanışmadık...

Bu yazı biraz babam ve ben oldu. Belki benimle aynı sorunu yaşayanlar vardır ya da babaları gerçekten sorunlu olanlar. Evet, bahsettiğim o gerçekten kötü babalar. Bildiğim bir şey var! Benim babam onlardan değil.

Benim babam ve benim babam gibi babalar, anladığım kadarıyla sevgisini çocuğuna aşlamaya ya çekinmiş, ya gücünmüş ya da sevgisini aşlamayı bilmeyen babalar. Sınav notuna kızmayan, beğenmediğini de dile getiren, ama "Sınav notun neden düşük, moralin yerinde mi?" demeyen babalar. Derin konuşmalarda yer bulmamış, yüzeysel konuşmalarla günü kapatan babalar. Ne istersem önüme koyan ve bizim hep zirvede olmamızı isteyen babalar...

Babacığım, Babalar Günün kutlu olsun babacığım. Benim üstümdeki emeğin için ne kadar minnettarım bilemezsin. İçinde bir yerlerde beni sevdiğini biliyorum, sadece gösteremiyorsun değil mi baba?

Ben seni seviyorum. Bir şeyleri karşılıklı yapmayı sevmem ama bunda istisna var, neden bilmiyorum. Baba, aklımın bir köşesinde biri buna izin yok diyor. Sana bağırdığımda üzüldüğünü hissediyorum. Yanından uzaklaştıkça senden utandığımı sanıyorsun. Benim hatam, biliyorum. Sorun benim ama hepsi ben değilim.

Beni bu günlere sıfırdan var ettiğin için seni sonsuz kucaklıyorum. Seni çok seviyorum

Yazar: İklim Taşkeser

Ayraçlar

Temmuz

@dergikarma

Tasarım: Rumeysa Sözer

@dergikarma

"Bazen de aynaya bakıp yüzünü yavaş yavaş babana benzemeye başladığını fark ettiğin o tuhaf saniyede."

-Yusuf Toprak

